

stroom, dreigt ze eerst aan den kant van Bot-Jaap met eene botsing, om echter plotseling met een zwaai van koers te veranderen en Jonge Krelis de handen vol te geven. Deze heeft echter, in de stellige verwachting, dat ze aan den anderen kant zou passeeren, niet genoeg op haar gelet, zoodat zij reeds bijna de sloep raakt, als hij haar plotseling ontdekt, opmerkzaam geworden door den uitroep van Bot-Jaap: „Kijk uit!”

Haastig brengt hij zijn haak omhoog en stoot met alle kracht de ijzeren punt in het ijs, met het lichaam voorover leunend, teneinde alle middelen aan te wenden om het dreigende gevaar te keeren... Een zucht van verlichting ontsnapt hem; de schots draait — en schuurt rakelings langs de sloep, alleen een paar roeiers verhinderend met de riem in het water te komen. Met een ruk wil Jonge Krelis de haak naar zich toehalen — daar neemt de schots plotseling een andere wending, de haak zit diep in het ijs vast — het zijwaarts gebogen lichaam van den jongen man biedt weinig weerstand aan het rukken van de haak, die vastzit in het ijs — en met een schreeuw valt hij met de linkerzijde op den rand der sloep, die van den schok schudt, terwijl het lichaam over den rand in het water dreigt te schieten.

„Had dat weergaasche ding eerder losgelaten!” zegt Bot-Jaap, kalm, alsof er niets bijzonders aan de hand is, terwijl hij, snel bukkend, met een krachtige greep den gevallen beet pakt en geheel binnen boord trekt.

Jonge Krelis heeft zich blijkbaar ernstig bezeerd. Onbeweeglijk ligt hij op den bodem der sloep, terwijl Bot-Jaap als ware dit vreeselijk tusschenspel de moeite niet waard er verdere aandacht aan te wijden, zich gereed maakt, de aandringende schotsen alleen af te wenden. De roeiers, die van het geheele geval zoo goed als niets gemerkt hebben, staan gereed weer hunne riemen in het water te doen dalen, als onverwacht van den wal een luide kreet gehoord wordt, hard boven het geloei van den storm tot hen door-dringend:

„Stop! Stop! Bergt je lijf! De ka breekt door!”

.....

Een rilling vaart allen door de leden. Ze weten het: *nu* kunnen ze niets doen om zich zelve te redden. Machteloos zitten ze neer, in stille berusting hun lot afwachtend. Een muur van water dringt op hen aan. Ijsbonken, zoo groot als de sloep zelf, worden woest ronddraaiend meegesleurd en vliegen de haven binnen, tegen elkaar botsend onder den wilden aandrang van den aanrollenden vloedgolf, die plotseling komt opzetten, na het doorbreken der ijssdammen, die eerst zijn tocht keerden, zijn komst vertraagden.

Aan den wal, op het hoofd hebben ondertusschen de mannen onder aanvoering van Molm een bijna wanhopige poging gedaan het wrak te bereiken, waarop ze de bemanning zien heen en weer loopen in wanhopig zoeken naar een middel den wal te bereiken, die zoo dichtbij en toch zoo onbereikbaar ver is.

„Hoe hulp te bieden? Hoe hen te naderen?” Deze vragen komen in ieders hoofd op. De nood dringt, het zwakke scheepje kan onmogelijk lang weerstand bieden aan de vereenigde krachten van water, ijs en wind. De bemanning